

УКРОТЕНА НАРАВ

*Саніи́а Бафра
Марион Арбона*

Андреју је било доста чекања!
Чекање га је ЉУТИЛО!
Постајао је све љући и љући –
најљући, као никада у свом животу!

A colorful illustration depicting a chaotic scene where a group of children are running and shouting in panic. In the center, a dark, furry creature with a long red tongue and a striped tail is running. The children are wearing various colorful clothes, and their expressions are of shock and fear. The background is plain white, making the characters stand out.

Изненада, нешто је ускочило
међу децу. Трчало је укруг,
ћушкало и спотицало, штипкало и газило.

За неколико секунди на игралишту није било никога,
осим Андреја и тог створа.

Висило је наглавачке с пењалице, смешећи му се.

Андреј никада није видео ништа слично, али знао је ко је то.

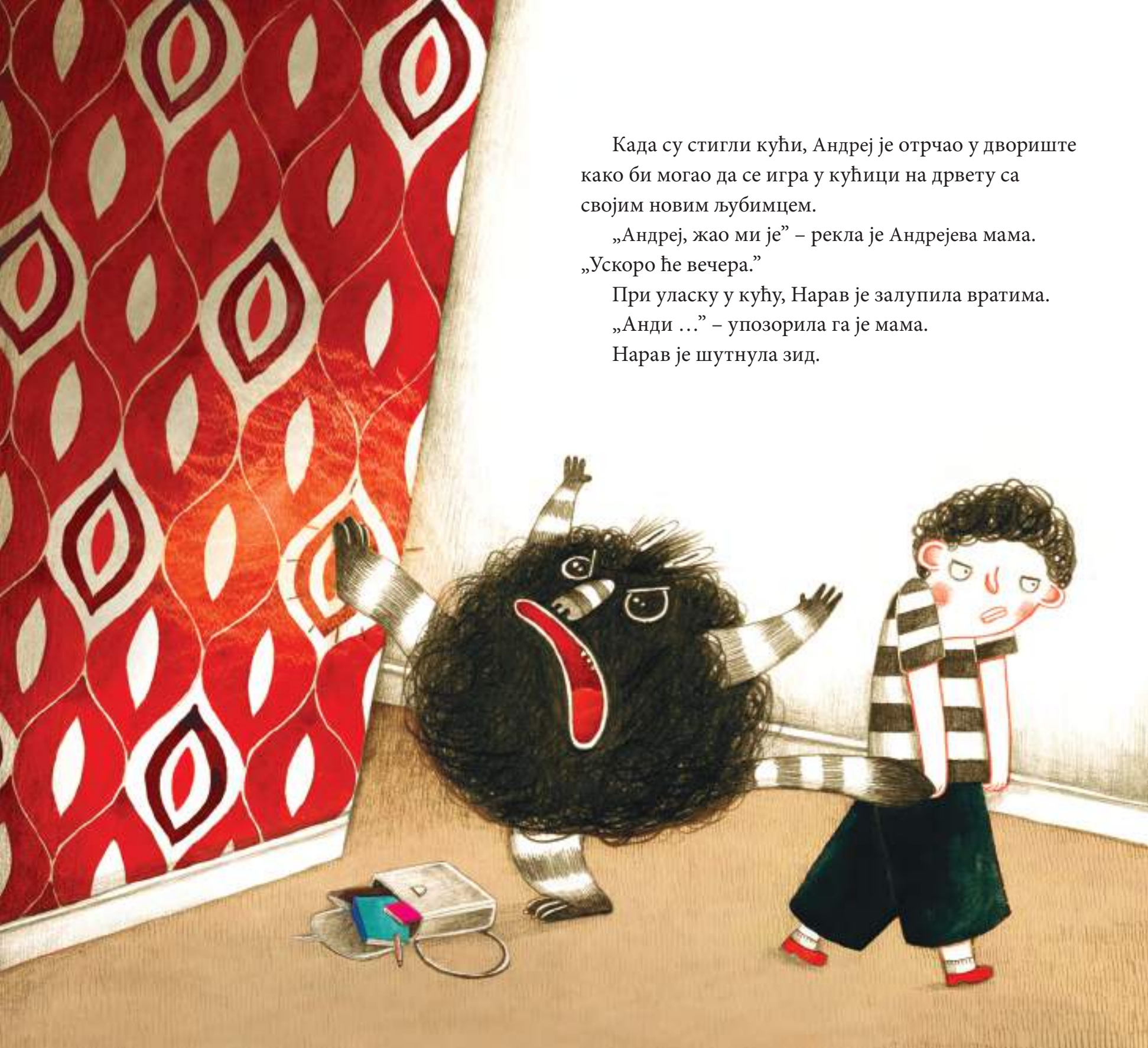
Била је то Нарав.

Када су стигли кући, Андреј је отрчао у двориште како би могао да се игра у кућици на дрвету са својим новим љубимцем.

„Андреј, жао ми је” – рекла је Андрејева мама.
„Ускоро ће вечера.”

При уласку у кућу, Нарав је залупила вратима.
„Анди ...” – упозорила га је мама.
Нарав је шутнула зид.

„Андреј! Шта те је спопало?” – упитала је мама.
„Нисам ја” – рекао је Андреј. „То је моја Нарав.”
„Па, држи своју нарав под контролом” – рекла је мама.
„Сада иди и умиј се пре вечере.”

Андреј је рекао Нарави: „Мораш да будеш добра у кући,
у реду?”

Нарав је легла на леђа и почела да се умиљава.

„Андреј!” – рекла је Андрејева мама. „На ивици сам живаца!”

„Али нисам ја. То је била моја Нарав. Хајде, показашу ти је!” – узвикнуо је Андреј.

„Полази горе, млади господине” – рекао је Андрејев тата.

„Трпезаријски сто није место за демонстрирање љутите нарави.”

Нарав се кикотала и пратила Андреја уз степенице.

Имати Нарав значило је имати више проблема него што је Андреј икада могао да замисли.

„Одлази!” – рекао је. Нарав се слатко насмешила, окренула се два пута укруг и скочила на његов кревет.

Бацала је Андрејеве играчке и јастуке увис и хватала их ногама. Андреј је пожелео да нема такву Нарав.

Андреј је иначе волео да иде у школу, али то јутро је било ужасно. Нарав је ишарала Машин рад, послужила се Лариним колачићима и поломила све зелене бојице.

„Потребна ти је пауза” – рекао је Андрејев учитељ.

Андреј се примирио и сео. И док је седео, Нарав је урадила нешто стварно страшно.

„Не!“ – викнуо је Андреј.

Нарав му је намигнула, а затим се бацила да угризе једно дете за ципелу.

„Не!“ – поновио је Андреј док је руку држао чврсто преко њених уста.

Нарав је посегнула да зграби друго дете за коњски репић.

„Не!“ – Андреј ју је зграбио за руку.

Нарав се опирала. Шта би требало да урадиш, Андреј?

Размисли, размисли, **размисли...**

Када год би његов тата био узрујан, бројао би до десет. Андреј је то испробао.

Један, два, три, четири,
пет, шест, седам,
осам, девет,
десет.

Нарав се трзала.

Нарав се копрцала.

Андреј се још више сконцентрисао.

Осећај је био некако другачији. Андреј је отворио једно,
а затим и друго око.

Нарав је престала да се опире. Седела је код његових ногу,
мрштећи му се. Андреј се насмејао. Успео је!

Заиста је имао Нарав под контролом.

